

Nem tudom a nevem

túl sok a zaj,
és túl sok a jel,
ami arra utal,
hogya szívem
időre ver,
s nem kalapál
úgy, ahogy elvárnák
odaát

ha így van ez, mondd,
mit tehetnék, hogy elkerüljem
idő előtti végét vekkeróráim
élettartamának?

„élj a mának!”
de nem jön válasz,
se levél, se hívás,
és magam maradok,
lelassulok, míg az indián nyár
belém mélyeszt a kék fogát

„megosztom veled
a legféltettebb titkaim,
de te nem is figyelsz rám”
– suttog a szél és menten
őszbe borul a táj

a konyhapulton felejttem
papírra rajzolt jövőképem
te megtalálod, összeveszünk,
félreértik, s bár váltig állítod,
hogya szabadságról álmodsz,

elsőként rohansz jelenteni
az árnyékkormányhoz

kifutok az éjszakába,
s ha kell, lyukat beszélek
mindenki hasába,
csak azt ne kérdezzék, ki vagyok,
mert nem tudom a nevem
kimondani

elakadok útközben,
mint a kulcs a zárban,
egy forró, nyári éjszakán,
amikor szirénák zaját
nyomja el a kétely,
az álmok, a feltörekvés
s a tudat, hogy minden hibám ellenére
tudom az utat

neonszív

hideg utcán zord macskakövek
suttogják, hogy valaki követ
de nem veszem észre
a lelkiismeretem,
s hogy halovány csápok
rendezik át bennem a világot:
múltat, jelent és ahogy
érzékelem mások közeledését,
aminek hatására
néha vágyom a magányt,
míg máskor elhervaszt
az egyedüllét

ez a kettősség sokszor
padlóra küld,
s míg világos van,
az ajtó is zárva,
és nem mehetek be
a régi szobámba,
hogy végre valahára
megleljem a választ
a kérdésre:
az évek tettek-e azzá,
ami ma vagyok,
s neonszívem
miért mindig csak
a sötétben ragyog?

hajnalok hajnalán

ha ez lesz életem legjobb éve,
szólj, mielőtt véget érne,
hogy utoljára még láthassam,
ahogy reszket a távolban a budai vár,
felmorajlik a cserépkályha,
s hajnalok hajnalán
hangyák úsznak át a Dunán,
egy szalmaszálba kapaszkodva